

ומוכח שלא אמרין שמא פינו אותה תבואה שנתן בה בכתיבת אות זה, ואלו אחרים נינהו.

אמר ליה רבינא לרב אשי: וכי לא חיישינן שמא פינן לראשונות והני אחריני נינהו?

והא אימא סיפא: רבי יוסי אומר: אפילו מצא חבית ישנה וכתוב עליה תרומה, הרי אלו חולין.

שאני אומר: אשתקד מתחילה הוה מלא תרומה, ובשנה אחרת פינה אלמא חייש רבי יוסי לשמא פינן, כיון דדרך הוא שבשנה אחרת משים בו דבר אחר, ומסתבר דרבנן לא פליגי עליה בחך סברא אלא דכולי עלמא חיישינן שמא פינן.

והבא בהא קמיפלגי: מר תנא קמא סבר, אם איתא דפינהו, מיכפר הוה כפר מקנח וגורר היה את האות בזפת, ולכן לא חיישינן דפינהו. ואידך ור' יוסי סבר: אימר, אישתלויי אישתלי, שכח למחוק את הסימן.

אי נמי, לפנחיא⁽¹⁵⁾ שבקיה להצלת פירות שבתוכה הניח בה אות זה ולא גיררה כדי שיבדלו בני אדם מהן.

מעשה ביצחק ריש גלותא⁽¹⁾ בר אחתיה דרב ביבי, דהוה קאזיל מעירו קורטבא לאספמיא, ושכיב. ומת באספמיא.

התם בשני תלמידי חכמים קאמרי סימנים וידוע דליכא למיחש לשקרא.⁽¹³⁾

הבא, בשומשמו, מאי דאמר ליה מפקיד לנפקד לא חשיב סימן. כי מאי סימנא אית להו⁽¹⁴⁾.

ואילימא מאי דקאמר "כן וכן הויין" [כך וכך סאים של שומשומין הין], אין להחשיב זאת לסימן, דאימר חושבנא איכא למימר דאיתרמי, במקרה, כמו החשבון הזה.

אמר ליה מר קשישא בר רב הסדא לרב אשי: ומי חיישינן שמא פינן לראשונות והני אחרינא נינהו, כאשר הסימן של הראשונות נמצא לפנינו?

והתנן: מנא כלי וכתוב עליו אות קרף אמרין שכל התבואה הנמצא בה הרי זה קרבן הקדש.

או אם מצא כתוב עליו אות מ"ם הרי זה מעשר.

היה כתוב עליו דלית הרי זה דמוע, תרומה וחולין שנתערבו, ואין נאכל אלא לכהן.

אות טי"ת הרי זה טבל.

אות תי"ו הרי זה תרומה.

כיון שבשעת הסכנה שגזרו שלא לקיים מצוות היו כותבין תי"ו תחת תרומה.

13. ריטב"א.

15. לשון שימור. כאדם שתולה ממונו באדם חשוב כדי שלא יגזלוהו הימנו, ודומה לו בהגזול עצים (ב"ק דף קג.). רש"י.

1. התוס' רי"ד פירש שמו היה כך ולא שהיה ריש גלותא, שלא היה ראש הגלות אלא אחר. אבל ברשב"א וכן בריטב"א משמע שהיה ריש

14. עי' בקצה"ח סי' רנ"ט סק"ב ד"ה אמנם בעיקר, שדן אי מהני סימן להוציא וכתב דהכי מהני כיון שהיו עדי פקדון בסימן זה, עיי"ש בארוכה.